

[Aksel Larsen.]

var overflødig at have en saadan Bestemmelse i denne Lovgivning, da det er Forudsætningen for Loven, at Roedyrkerne indrømmer deres Arbejdere saadanne Vilkaar. Saadanne Argumenter blev fremført i Fjor, men ikke desto mindre saa vi, at der opstod en meget spændt Situation i Sommerens Løb, og at den socialdemokratiske Presse Landet over gentagne Gange truende maatte erklære, at nu havde man været godtroende længe nok, nu vilde man ikke oftere revidere og gennemføre saadanne Landbrugsordninger, uden at man ogsaa i Ordningerne indsatte Paragraffer, der sikrede Landarbejderne.

Jeg synes, at saa skulde man lade Handling følge paa disse kraftige Ord fra Regeringspressens Side. Da der ikke er taget Hensyn til det hverken af Ministeren eller det socialdemokratiske Parti, saa har vi set os nødsaget til at redressere den skete Forglemmelse og stille dette Ændringsforslag.

I Lovforslagets § 4 siges det, at det Overskud, der opnaas ved Fabrikernes Salg af Sukker, i Henhold til Regler, Ministeren fastsætter, skal fordeles mellem Roedyrkerne, Fabrikkerne og Staten. Ogsaa paa dette Sted mangler der en skellig og rimelig Hensyntagen til Arbejderne. Vi synes, der skal tages dette Hensyn. Derfor foreslaar vi, at Ordene „Landarbejderne, Sukkerfabrikernes Arbejdere“ indføres, saaledes at der kommer til at staa, at Overskuddet skal fordeles mellem Roedyrkerne, Landarbejderne, Sukkerfabrikernes Arbejdere, Fabrikkerne og Staten.

Vi savner i Lovforslaget Bestemmelser, som i hvert Fald tidligere fandtes i denne Lovgivning, om et Maksimaludbytte til Fabrikernes Aktionærer. Naturligvis er der forudsat visse Grænser, og dem er Ministeren i Henhold til Lovens Formulering bemyndiget til at sætte, men vi finder, at det ikke vil være nogen Skade til, at disse Grænser sættes i selve Loven, saa meget mindre som Loven jo fastsætter noget om Betalingen til Dyrkerne. Vi har derfor stillet Forslag om, at der tilføjes et Afsnit, saaledes at § 4 ogsaa kommer til at bestemme, at Udbytteudbetalingen til Sukkerfabrikernes Aktionærer ikke maa overstige 4 pCt.

Det har været saaledes i en Række Aar, at Maksimaludbyttet i Sukkerfabrikkerne var fastsat til 6 pCt. Denne Bestemmelse har dog ikke været mere effektiv, end at man i hvert Tilfælde et enkelt Aar godt kunde udbetale 7 pCt. Vi er af den Opfattelse, at med de Forhold, der hersker her i Landet, er 4 pCt. et særdeles pænt Udbytte til Sukkerfabrikernes Aktionærer. Hvis man skulde ændre dette Tal, maatte det være i nedadgaende Retning, for de har ikke faaet for lidt i de forløbne Aar. Nu ved vi imidlertid, og hvis vi ikke vidste det, havde vi læst det i den socialdemokratiske Presses mange Artikler om denne Sag i dette Foraar, at Industri- og Bankselskaber benytter den Trafik meget ofte at foretage store Henlæggelser til Reservefond, Udbytteudligningsfond o. s. v., saaledes at de, om jeg saa maa sige, har konsolideret deres Udbytteudbetaling for en Række Aar. Noget saadant bør imødegaas, og vi foreslaar derfor, at man giver Ministeren Bemyndigelse til at paase, at der ikke foretages urimelige Henlæggelser.

Endelig foreslaar vi en Tilføjelse til § 11. Vi foreslaar en Tilføjelse om, at et Forslag om Revision af Loven, der i øvrigt har Gyldighed indtil 31. December 1939, skal forelægges i Oktober Maaned 1938. Det forekommer mig ikke, at dette er i for god Tid. Vi har netop af den senere Tids Behandling af Sagerne set, at man kommer for sent med de nødvendige Forslag til Revision af Love, der staaar for at skulle udløbe, saaledes at der ikke levnes Rigsdagen blot nogenlunde rimelig Tid til at sætte sig ind i Sagerne, endsige danne sig en virkelig Mening om dem. Derfor synes vi, man skal komme i god Tid med et Forslag, og vi synes det saa meget mere, som vi foreslaar, at et eventuelt Forslag om Ændring af Loven skal være af meget omfattende Karakter. Vi foreslaar, at skal Sukkerordningen videreføres, skal Forslaget om dens Videreførelse indbefatte en Socialisering af Sukkerindustrien gennem Statens Overtagelse af Sukkerfabrikkerne.

Man maa indrømme os, at det er den eneste rimelige Videreførelse af denne Lovgivning. Hvis man ikke vil det, skal man lade denne Lovgivning ligge, naar Staten alligevel vil paatage sig at regulere det hele, idet den dog hidtil omhyggeligt har